# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 43376**

гр. София, 05.11.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Първо отделение 84 състав,** в публично заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Цветелина Гоцова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3840** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от Ф. Н. Ш., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], уточнена с допълнителна молба с вх. № 14144 от 27.04.2026 г., срещу Главна дирекция „Охрана“ към Министерството на правосъдието.

С предявения иск ищецът претендира осъждането на ответника Главна дирекция „Охрана“ да му заплати обезщетение в общ размер на 4 000 EUR (четири хиляди евро), за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразни бездействия на длъжностни лица при ответника, изразяващи се в конвоиране на дати 07.10.2024 г. (по маршрут Затвор С. – Районен съд – Сливница – Затвор С.), 10.12.2024 г. (по маршрут Затвор С. – Районен съд – Сливница – Затвор С.), 14.01.2025 г. (по маршрут Затвор С. – Районен съд – Сливница – Затвор С.), 01.04.2025 г. (по маршрут Затвор С. – Затвор П.) и 07.04.2025 г. (по маршрут Затвор П. – Затвор С.) без предпазен колан. /претендирани по 800 EUR за всяко от тези пет конвоирания/

В исковата молба и допълнението към нея ищецът твърди, че при посочените конвоирания е бил превозван противозаконно от служители на ответната дирекция в специализирани автомобили без поставени обезопасителни колани и на седалки, разположени странично (паралелно) на посоката на движението. Поддържа, че това превозване е извършено в нарушение на Закона за движението по пътищата и чл. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), като е създало абстрактна опасност за неговия живот и здраве при евентуално пътнотранспортно произшествие и е породило у него негативни душевни преживявания – чувство на страх, незащитеност, малоценност и унижение в разрез с чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС.

Ответникът – Главна дирекция „Охрана“ към Министерството на правосъдието, оспорва изцяло

иска по основание и размер в депозираните по делото писмени отговори. Прави възражение относно правната квалификация, като посочва, че Главна дирекция „Охрана“ е специализирана структура по Закона за съдебната власт, а не специализиран орган по изпълнение на наказанията по смисъла на Част първа от ЗИНЗС, поради което претенцията следва да се разглежда по общия ред на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във връзка с чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). По същество ответникът излага подробни съображения за неоснователност и недоказаност на иска. Сочи, че конвоирането на ищеца на процесните дати е осъществено въз основа на надлежни писмени заповеди, издадени от компетентните длъжностни лица, със специализирани автомобили, преминали задължителен годишен технически преглед и регистрирани съгласно Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. като превозни средства със специален режим на движение по смисъла на чл. 91, ал. 3 ЗДвП. Изтъква, че изискванията към оборудването на конвойните автомобили се определят съгласно специалната уредба – чл. 391, ал. 7 ЗСВ, Правилника за устройството и дейността на ГД „Охрана“ и Инструкция № И-1 от 30.09.2022 г. на министъра на правосъдието (Приложение № 5), които предвиждат неподвижно закрепени седалки от незапалим материал и метални дръжки за хващане, но не и оборудване на конвойното отделение с обезопасителни колани. Поддържа, че чл. 137а, ал. 1 ЗДвП задължава пътниците да ползват коланите, с които превозното средство е оборудвано, но не вменява задължение за конструктивно монтиране на колани в специализираните превозни средства, а съгласно чл. 2, ал. 1, т. 5 от Наредба № Н-3 от 18.02.2013 г. автомобилите, проектирани и произведени за конвоиране, са изрично изключени от обхвата на наредбата. Подчертава, че липсата на колани в конвойния отсек е продиктувана от съображения за охранителна сигурност и предотвратяване на рискове от самонараняване, нападение над служителите или задушаване на други задържани лица. Моли за отхвърляне на иска.

Софийска градска прокуратура, чрез участващия по делото прокурор, изразява становище за неоснователност и недоказаност на предявения иск поради отсъствие на всички елементи от фактическия състав по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а се установява и от представените по делото писмени доказателства, че през процесния период ищецът Ф. Н. Ш. е имал качеството на лице, изтърпяващо наказание лишаване от свобода в Затвора – [населено място], като за участие в процесуално-следствени действия и съдебни заседания по наказателни производства е бил конвоиран от служители на Главна дирекция „Охрана“ на посочените в исковата молба пет дати, както следва:

На 07.10.2024 г. – конвоиран по маршрут ОС „ИН“ С. ( [улица]) – Районен съд – Сливница и обратно въз основа на Заповед № 3-454 от 07.10.2024 г. на началника на Областно звено „Охрана – С. област“, издадена на основание чл. 20, ал. 1 от Инструкция № И-1 от 30.09.2022 г. за явяване по пр. пр. № 2342/2024 г. на РП – К., с назначен конвоен наряд от трима служители и със специализиран автомобил, с регистрационен номер СВ 2535 МХ;

На 10.12.2024 г. – конвоиран по маршрут Затвор С. – Районен съд – Сливница и обратно въз основа на Заповед № 3-607 от 09.12.2024 г. на началника на Областно звено „Охрана – С. област“, за явяване в съдебно заседание по НОХД № 666/2024 г. по описа на РС – Сливница, с конвоен наряд от двама служители и със специализиран автомобил с регистрационен номер СА 5502 МР.

На 14.01.2025 г. – конвоиран по маршрут Затвор С. – Районен съд – Сливница и обратно въз основа на Заповед № 3-26 от 14.01.2025 г. на началника на Областно звено „Охрана – С. област“, за явяване в съдебно заседание по НОХД № 666/2024 г. по описа на РС – Сливница, с конвоен

наряд от двама служители и със специализиран автомобил с регистрационен номер СВ 9802 ХЕ;
На 01.04.2025 г. – конвоиран по маршрут Затвор С. – Затвор П. въз основа на Заповед № 3-368 от 31.03.2025 г. на директора на Регионална дирекция „Охрана – С.“, за явяване по ДП № 247/2024 г. по описа на ОП – П., с конвоен наряд от трима служители и със специализиран автомобил с регистрационен номер СВ 1570 ТТ;
На 07.04.2025 г. – конвоиран по маршрут Затвор П. – Затвор С. въз основа на Заповед № 3-388 от 04.04.2025 г. на директора на Регионална дирекция „Охрана – С.“, след приключване на процесуални действия по ДП № 247/2024 г., с конвоен наряд от трима служители и със специализиран автомобил с регистрационен номер СВ 1570 ТТ.
Във всяка от петте заповеди конвоят е разпореден да се осъществи „със СА“ (утвърдената абревиатура за „Специален автомобил“ съгласно § 1, т. 3 от ДР на Инструкция № И-1 от 30.09.2022 г. на министъра на правосъдието), ведно с посочване на конкретния държавен контролен номер. Като официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, издадени от компетентни длъжностни лица в кръга на службата им, тези заповеди се ползват с материална доказателствена сила за извършените служебни действия и обстоятелството, че ищецът е превозван с конкретно определените автомобили на посочените дати и маршрути.
По делото не се твърди и няма данни при осъществяване на петте конвоирания да са възникнали извънредни ситуации, пътни инциденти или пътнотранспортни произшествия, нито ищецът да е претърпял механични удари, травми или телесни повреди. Не са представени медицински документи, удостоверяващи влошаване на здравословното състояние на ищеца в резултат на пътуванията, нито данни същият да е търсил медицинска помощ непосредствено след посочените дати.
Въз основа на така изяснената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Исковата молба е предявена срещу надлежен ответник – Главна дирекция „Охрана“, която е юридическо лице към министъра на правосъдието и носи пасивна материална и процесуална легитимация по искове за вреди, причинени при осъществяване на възложените ѝ законови функции. Искът е подсъден на Административен съд – София-град съобразно правилата на чл. 1, ал. 3 и чл. 7, ал. 1 ЗОДОВ, съответно чл. 285, ал. 2 ЗИНЗС, и е процесуално допустим.
Относно правната квалификация на претенцията следва да се посочи, че съдът определя приложимия материален закон въз основа на изложените в исковата молба фактически обстоятелства и формулирания петитум, без да е обвързан от посочената от ищеца правна норма. Съгласно чл. 391, ал. 3, т. 6 ЗСВ Главна дирекция „Охрана“ осъществява конвоирането на обвиняеми и подсъдими с мерки за неотклонение задържане под стража или лица, изтърпяващи наказания в местата за лишаване от свобода, до органите на съдебната власт. Тази дейност представлява изпълнение на властнически правомощия при и по повод осъществяване на специализирана административна дейност, поради което общият ред за ангажиране на отговорността на държавата е този по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ във връзка с глава единадесета от АПК (чл. 203 и сл. АПК).
За да е налице незаконосъобразно бездействие като първа предпоставка за пораждане на отговорността, е необходимо да се установи неизпълнение на конкретно нормативно установено задължение за действие от страна на административния орган или неговите длъжностни лица. В настоящия казус твърденията на ищеца за противоправно бездействие се свеждат до това, че при конвоирането му автомобилите не са били оборудвани с обезопасителни колани, а седалките са били монтирани странично на посоката на движение.
Не се доказва незаконосъобразно действие или бездействие на служители на ответника по време

на конвоиране на ищеца за участие в съдебни заседания на посочените дати.
Разпоредбата на чл. 137а от ЗДвП изисква ползване на обезопасителни колани от водачите на ППС и от пътниците, в случаите, в които МПС са оборудвани с такива. Същата законова разпоредба не изисква промяна в конструкцията на регистрирани МПС с цел оборудването на местата за превоз на пътници с обезопасителни колани. В чл. 2, ал. 1, т. 5 на Наредба № Н – 3/18.02.2013 г. за изменение в конструкцията на регистрираните ППС е посочено, че тази наредба не се прилага за автомобили, проектирани и произведени за конвоиране на обвиняеми, подсъдими, на лица с постановена мярка за неотклонение "задържане под стража" или на лица, изтърпяващи наказание лишаване от свобода.
По силата на чл. 8, ал. 2, т. 11 и т. 15 от Правилника за устройството и дейността на Главна дирекция „Охрана“ министърът на правосъдието определя правилата за конвойната дейност и изискванията за оборудването на специалните конвойни автомобили. В изпълнение на тези правомощия е издадена действащата през процесния период Инструкция № И-1 от 30.09.2022 г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност от Главна дирекция „Охрана“ (обн., ДВ, бр. 80 от 07.10.2022 г.). Съгласно чл. 13, ал. 3 във връзка с Приложение № 5 към Инструкция № И-1 от 30.09.2022 г., специалните автомобили за конвоиране трябва да осигуряват отопление, вентилация/климатизация, осветление и възможност за наблюдение, като обособените помещения за конвоираните лица се снабдяват с едностранно заключващи се врати, неподвижно закрепени седалки, изработени от незапалими материали и конструирани по начин, непозволяващ демонтиране на елементи, както и монтирани метални дръжки, за които лицата да се държат по време на движение. Няма законово изискване за поставяне на предпазни колани в специализираните автомобили. Нито в Закона за съдебната власт, нито в Правилника за устройството и дейността на ГД „Охрана“, нито в Инструкция № И-1 от 30.09.2022 г. (включително в Приложение № 5 към нея) се съдържа разпоредба, която да предвижда изискване конвойните автомобили или седалките задължително да бъдат ориентирани по посока на движението. Липсва и препращане към общите изисквания за оборудване на стандартните пътнически автомобили (в този смисъл е трайната практика на ВАС – Решение № 4285 от 24.04.2025 г. по адм.д. № 10768/2024 г., III отд.; Решение № 460 от 19.01.2026 г. по адм.д. № 5200/2025 г., III отд.; Решение № 2588 от 13.03.2025 г. по адм.д. № 9930/2024 г., III отд.).
По отношение на разположението на седалките странично на посоката на движение съдът намира, че такова конструктивно решение е стандартно при специализираните автомобили и редица превозни средства за масов градски транспорт, обусловено е от пространственото разпределение и осигуряването на постоянен визуален контрол, и само по себе си не представлява нарушение на законови изисквания, нито съставлява изтезание, нечовешко или унизително отношение по смисъла на чл. 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и чл. 3 ЗИНЗС.
След като конвойната дейност е извършена на основание надлежни заповеди от компетентни органи и със специални автомобили, отговарящи на специалните нормативни изисквания, и при отсъствие на нормативно задължение за оборудване на тези превозни средства с предпазни колани за конвоираните лица, за служителите на Главна дирекция „Охрана“ не е възникнало задължение за поставяне на такива колани. Следователно не е налице противоправно действие или бездействие на ответната администрация, с което да се изпълни първата задължителна предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ
При констатираната липса на незаконосъобразно действие или бездействие като основен и първи елемент от фактическия състав на държавната отговорност, искът подлежи на отхвърляне само на това основание, без да е необходимо детайлно обсъждане на наличието на останалите

кумулативни предпоставки – претърпени реални неимуществени вреди и причинна връзка.
За пълнота съдът отбелязва, че искът е неоснователен и недоказан и по отношение на вредите. Твърдяното от ищеца субективно безпокойство и страх от абстрактна възможност за настъпване на евентуална бъдеща катастрофа не представлява реално настъпила неимуществена вреда, подлежаща на репарация. Не се твърди при превозите да са настъпили инциденти, рязко спиране, съприкосновение с преградите или физически увреждания, надхвърлящи обичайния и неизбежен дискомфорт, свързан със законното принудително ограничаване на придвижването при конвоиране.
По изложените съображения предявеният иск следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан.
Предвид изхода на правния спор разноски в полза на ищеца не се следват. Ответникът не е направил такова искане и съдът не дължи произнасяне.
Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд – София-град, Първо отделение, 84 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ф. Н. Ш., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], иск срещу Главна дирекция „Охрана“ към Министерството на правосъдието за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди вследствие на превозване с конвойни автомобили без предпазен колан в общ размер на 4 000 EUR (четири хиляди евро), претендирани по 800 EUR за всяко от пет конвоирания на датите 07.10.2024 г., 10.12.2024 г., 14.01.2025 г., 01.04.2025 г. и 07.04.2025 г.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: